Affären Costa Negra.

Roman
av
Gustaf Janson.

ANDRA AVDELNINGEN.

Två vandrande riddare anno 1910.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Sätt i gång! — kommenderade Jim Cox på sitt torrt humoristiska sätt och gav trallan fart framåt. — Buena noche — ropade han till de liggande. — Vi låna det här fortskaffningsmedlet tills vidare. När vi inte behöva det längre få ni taga det, där vi lämnade det.

Inspektoren låg orörlig bredvid stationskarlen. Bägge drogo en samfälld suck av lättnad, då de båda främlingarna verkligen foro.

Jim Cox hade skött en tralla förr. Han bringade fortskaffningsmedlet i så hastig fart, att stationsbyggnaden efter en kort stund blev synlig på avstånd.

— Ingen människa, vad? — frågade han George.

— Ingen alls.

— Skönt! Finnas hästarna kvar, kanske vi rent av kunna taga dem, utan att någon ens märker det. — De svängde med betydligt minskad fart in på stationsområdet och törnade med en knuff, som kunnat vara mildare, mot en rad vagnar. En hästs gnäggande hördes omedelbart inifrån den ena, och Cox utstötte ett glatt:

— Allt klart! — Han stod i samma ögonblick vid vagnen, vars dörr han sköt åt sidan. — Där ha vi den lilla hästen, och här kommer husbonden.

En kula slog in i vagnens trävirke, tre tum från hans skuldra och samtidigt hördes knallen av ett skott.

— Spring bakom vagnen, Harrison! — ropade Jim Cox och kastade sig raklång på marken.

George, som följt efter honom, lydde ögonblickligen. Snabb som en ödla hade Jim Cox redan krupit mellan hjulen och befann sig i skydd på dess andra sida, långt innan George hunnit dit.

— Fördöme mig, är det inte en lansiär, — utbrast Jim Cox, som från sin plats upptäckt en karl, vilken stod i stationshusets dörr och just laddade om den karbin, med vilken han nyss skjutit. — Den olyxen finns överallt och tycks ha föresatt sig att rota ut oss. Då blir det lika nödvändigt, att vi förföra på samma sätt med dem. Sträck er fram och tag geväret från trallen! Men blotta er inte.

George hade redan ställningen klar för sig. Utom lansiären, som höll sig betäckt i dörröppningen, och spejade efter de båda, på vilka han nyss skjutit, skymtade ytterligare en karl bakom honom, men denne tycktes vara obeväpnad.

— Morsk gynnare, den där — fortsatte Jim Cox. — Naguiera har tydligen valt ut de största våghalsarna bland sina kreatur. Visa honom, att vi inte heller saknar resurser!

George tog sikte och sköt i sin ordning. Ett par träflisor lossnade från dörrposten där kulan träffat. Lansiären hade ögonblickligen dragit sig tillbaka, och mannen, som otydligt skymtat bakom honom, sprang in i huset häftigt stående igen en dörr efter sig.

— Vi kunna naturligtvis leda ut hästarna på den här sidan — sade Jim Cox och rev sig bekymrad i håret — men de eller vi kunna också lätt få en kula i skrovet och med sådan barlast hinner man inte långt.

Ett skott avsköts borta i dörröppningen, och en hård smäll mot ett hjul bredvid dem underrättade, var kulan träffat.

— Ingen dålig skytt och en envis gynnare till på köpet. Harrison, vi måste göra slut på det här. Det är karlens avsikt att alarmera hela trakten, och får han en massa folk hit, kan det bli ansträngande för oss. Ni stannar här och — Jim Cox mätte avståndet från den plats, där han stod, till stationshuset och uppskattade det till femton meter — jag kilar runt byggnaden. — Ha vi vår man mellan tvenne eldar, låter han säkert tala med sig.

— Vad tänker ni göra, Cox?

— Jo, nu skyndar jag mig av alla krafter bort till sista vagnen. Så fort jag hunnit dit springer jag tvärs över den öppna platsen mellan den och stationshuset. Det finns varken fönster eller glugar på gaveln, och där är jag lika bra skyddad som här. Från gaveln är det inte längt till andra sidan, som ovillkorligen måste vara försedd med både fönster och dörrar. Jag angriper genast från den ena sidan, vi måste ha slut på det här. Stanna ni och skjut skott på skott, medan jag springer över platsen. Giv karlen full uppsysselsättning en halv minut, sedan sköter jag resten.

George nickade, att han förstått och gjorde på kula färdigt gevär mellan två vagnar. Springen var tillräckligt bred, för att han skulle ha fri utsikt till stationshusets dörr och på samma gång vara skyddad för lansiärens eld.

Jim Cox hade givit sig av utefter vagnsraden. När han nådde den sista ropade han, och George sköt genast in genom dörren. Lansiären, som en sekund visat sig för att utforska, vad de båda motståndarna ämnade företaga, försvann genast. Inifrån förstugans mörker sköt han ett skott på måfå, och George, som förstod, hur viktigt det var, att ej lämna honom den minsta frist, svarade genast med ett annat. På det sättet växlade de båda flenderna, som ej förmådde se varandra, men likväl visste, var motståndaren ungefär befann sig, tre skott. Plötsligt hörde George ett buller inifrån stationshuset, en fönsterruta krossades, och en revolver knallade. Lansiären hade oväntat kommit fram i dörröppningen. Han såg bortåt vagnsraden, bakom vilken en fiende dolde sig, och han lyssnade samtidigt inåt huset, varifrån en annan utan tvivel nalkades. Han föreföll obeslutsam, hur han borde handla, och den korta stund han visade sig begagnade George till att kallblodigt tagas sikte och skjuta. Lansiären vacklade ut på planen framför byggnaden, stapplade fre, fyra steg framåt och föll tungt till marken. Sedan George övertygat sig, att karbinen tappats utom räckhåll för honom, lämnade han sin skyddade plats och skyndade mot stationshuset. Det var ej otänkbart, att Jim önskade hans hälp, ty det hade blivit oroväckande tyst där inne. Lansiären låg med slutna ögon och ena handen hårt tryckt mot bröstet, mellan fingrarna sipprade blod fram. George såg ned på den sårade, när han gick förbi honom, och sade: — Kvitt.

Karlens ansikte förvreds av en grimas, men han svarade ej. George sprang in i byggnaden, vägledd av en stämma vars för det mesta humoristiska tonfall han redan lärt sig tycka om.

— Fördöme er, ni lilla onosliga pattefnask till telegrafist, om jag gjorde rätt, förvandlade jag er stotthrdda till ett träl. Men man gör sällan eller aldrig rätt här i världen. Ni har en fenomenal tur, unge man!

George knuffade upp dörren till ett rum, som han såg vara expeditionen, och steg in.

— Det var förmodligen en så kallad god gärning att släppa er helskinnad, men.. Jaså, det är ni Harrison — avbröt Jim Cox sig själv. — Kan ni tänka er, den här lilla landsplågan har redan hunnit telegrafera till San Antonio. När herrarna i vår hastigt avdunstade eskort äro framme, mötas de av nyheten om vår räddning. Jag inbillar mig att de skära tänder så att det gnisslar, men det är också vår enda tröst. Jo, som sagt, den där lilla odågan satt och knackade på apparaten, när jag hoppade in genom fönstret där. Herrar amerikaner undsluppna och en del annat, tillräckligt för att de där borta skulle veta, vad de ha att rätta sig efter.

— Hm — knotade George och slungade en förgrymmad blick på telegrafisten, som satt på golvet, dit Jim Cox med ett knytnävslag förpassat honom. Kring den unge mannen lågo bitar av telegrafapparaten strödda.

Jim Cox, som uttömt sin vrede på den levande gick åter löst mot de döda tingen och bände loss apparaten från bordet.

— Så där ja — pustade han efter väl förrättat arbete och trampade till yttermera visso sönder några smådelar, som föreföll honom misstänkt belade. — Nu hoppas jag, inga vidare telegram om oss båda sändas från den här stationen på en vecka eller två. Hör nu ni, lilla oting där nere på golvet, vem bad er telegrafera, va'?

— Lansiären — stammade den tillfrågade och hävde sig, alltjämt sittande, undan för den knytnäve, som gestikulerade betänkligt nära hans näsa.

— Vidare! — kommenderade Jim Cox med ett grymt leende.

Telegrafisten krös under ett bord.

— Jag vet ingenting alls — förnekrade han.

— Ni ser inte ut att begripa någonting heller — mumlade Jim Cox. — Nå, hur står det till med lansiären, Harrison?

— Jag antar, han inte har långt kvar.

— Kunde tro det, eftersom ni är här. Det skulle i alla fall vara roligt att höra, om han vet något. — Ligg kvar under bordet! — rop han till telegrafisten, och denne krös lydigt så långt in det var honom möjligt. — Ja nu är det bara att giva sig av. — Jim Cox lämnade rummet och gick ut till lansiären, som låg orörlig på samma fläck, där han stupat. — Vad ni är blodtärstig, Harrison — sade han och skakade bekymrad sitt huvud, sedan han betraktat den sårade. — Skjuten rätt genom högra lungan tycks det.

— Han ställde sig i min väg — svarade George skarpt.

— Han gjorde det. Och misstar jag mig inte allt för mycket, ha vi ytterligare fem till som fundera på detsamma. Ni får nog sysselsättning i branschen, skall ni få se. — Han vände sig till lansiären och sade vänligt. — Hallå, min gosse hör du mig?

Den sårade vred huvudet åt sidan och riktade tvenne av vrede gnistrande ögon mot honom.

— Den här gången vann ni partiet, — sade han långsamt och med stor svårighet. — Men det finns fem andra, som skola fortsätta spelet.

Jim Cox såg på George med en blick, som innehöll ett: vad var det jag sade? och George smålog trotsigt, som om han svarat: vi få väl se.

Den sårade lansiären märkte ögonkastet, och hans läppar drogo sig till ett elakt leende.

— Ni känner inte Desidero Rodillero så bra som jag. — Lansiären föll på sidan och grävde med fingrarna i jorden, ty smärtorna i såret voro tydligen stora. Men han ville ej visa dessa båda främlingar, att han led. Ondskan lyste fortfarande ur blickarna, som han riktade mot dem. — Mig lurade ni.. — flämtade han — jag har troligen fått respass till en annan värld. Jag var för häftig, ville ensam vinna belöningen, då jag såg er. Det gick inte. Nå, Desiderio finns kvar. Han skall hämnas mig. — Detta var en tanke som skänkte honom stor tillfredsställelse, ty han upprepade flera gånger å rad: — Desiderio skall hämnas mig. Akta er för Desiderio.

— Det är den lilla karlen i den slitna uniformen, inte sant? — sköt Jim Cox in, då lansiären tystnade och halvkvävd drog efter andan.

Den sårade svarade ej på frågan. Hans ögon glimmade hatfullt, då han mödosamt pressade fram:

— Tio tusen för den ena.. tjugo tusen för den andra.. bra betalt för ett par yankes.

— Vi ha ont om tid, och den här gynnaren har föresatt sig, att inte säga mer än han själv vill. Det tjänar ingenting till att vänta längre — sade Jim Cox och vände sig med en axelryckning från den sårade för att ropa mot stationshuset.

— Hallå, tangenthoppare där inne!

Telegrafisten visade en skymt av ett förskrämda ansikte bakom dörrposten.

— Ja, just ni — fortfor Jim Cox. — Var inte blyg, min unge vän, utan träd fram och låt se er sådan ni är. Så där ja — tillade han, då telegrafisten motvilligt lyft honom. — Svara nu på ett par frågor. Han lekte vårdslöst med revolvern och telegrafisten, som ängsligt höll sig fast i dörrhandtaget, stirrade skrämd på vapnet. — Varför stannade den här gynnaren kvar, då de andra foro vidare?

— Han skulle resa tillbaka och lyfta belöningen, hörde jag. De ville inte dröja längre än till i morgon därmed.

Jim Cox utstötte en förstående vissling.

— Upplysande, Harrison, upplysande! Verktygen misstro sin patron och.. men för tusan — hejdade han sig — varför kilade de andra vidare, när de antogo oss ha hamnat i skrotbögen?

— Det vet jag inte, senor.

Jim Cox spände ögonen i telegrafisten och denne sökte så gott sig göra lät uthärda hans blickar.

— Karlen ljuger antagligen inte något nämnvärt. Det får jag för resten fundera på sedan. Hör nu ni, tag hand om kamraten! Och, det var sant, skicka senor Naguiera den underrättelsen med morgontåget, att på Grand Hotel, i sista rummet till vänster i korridoren en trappa upp, ligger något och väntar honom. Jag antar, att Palmasso nu fått en läxa, som han inte glömmer. Det har aldrig varit min mening, att karlen skulle svälta ihjäl. — Nu ge vi oss av, Harrison. — Han kastade en avskedsblick på den sårade, vilkens ögon brunno av lämndbegär.

— Glöm inte Desiderio Rodillero — viste han efter dem, då de gingo. — Han skall inte glömma er. — Med denna sista ansträngning voro hans krafter uttömda, och han sjönk avsvimmad ihop.

Utan att ägna honom någon vidare uppmärksamhet ledde Jim Cox hästarna ur vagnen, där de stått hela tiden.

Ett par minuter senare redo de båda rytterna över järnvägsspåren, veko av åt höger, och sprängde norr ut på en väg, som visserligen kunnat vara bättre, men som dock gav de genom sin beskrielse upplivade hästarna ett efterlängtat tillfälle att sträcka ut.

Då rytterna hunnit så långt, att stationshuset endast avtecknade sig som en leksaksbyggnad på avstånd, utbrast Jim Cox:

— Drag åt hållet kring livet Harrison, vi ha en lång väg framför oss.

George såg frågande på honom.

— Vi rida hela natten. — förklarade Jim Cox bestämt. — Jag vill helst nå San Antonio ett gott stycke bakom oss, innan vi stanna och pusta ut.

— Bekymra er inte för min skull, Cok — svarade George vänligt. — Jag är en ganska övad ryttare. Och om jag också vakat hela natten, tror jag mig likväl kunna sköta en karl.

— Ni är en utmärkt kompanjon, Harrison. Men den här gången har ni två och en halv på er lott och det till på köpet av allra värsta sorten. Utan risk att förlora kan jag hålla en rätt stor summa på, att de snart lagat i ordning något otyg för vår räkning. Nu ha vi ju också givit deras stolthet en duktig knuff, det gäller för dem att visa, vilka slughuvuden de verkligen äro. Nå nå, ingenting äts så hett, som det kokas — tillade han tröstande.

Den korta skymningen hade inträtt och natten närmade sig snabbt. Solskivan sjönk så hastigt bakom en rad vågformiga kullar, att man med blotta ögat var i stånd att iakttaga dess gradvisa försvinnande. Jim Cox begagnade den sista skymten av dagsljuset till att kasta en blick på sin karta.

— Se hit, Harrison, järnbanan går i en båge till San Antonio, men vägen löper nästan rakt fram. Sätta vi i med en ordentlig trav, hinna vi passera stället ett par timmar efter dagbräckningen. Och här ligger en ort, som heter.. heter.. — Han ansträngde sig för att kunna läsa namnet i det tilltagande mörkret — Barbastro, ser jag. Där tag vi in på eftermiddagen och äta oss mätta. Ha vi tur, Harrison. Om vi kanske [illegible] en hel natt [illegible] i hägnet [illegible]

[illegible]

kv
sa
var
vägen, som förde rakt genom den hålet. Byggnaderna däri, uppförda av soltorkat tegel, lågo hopgyttrade på en liten fläck och avskräckte en tillfällig besökare lika mycket genom mängden av sopor och avskräde, vilka hopats utanför dem, som genom mörkret och fukten inomhus. Posadan, värdshuset, som var belägen i stadens utkant och stämplade med ordet "Hotel" över ingången, skilde sig ej från omgivningen. Det var lika mycket sopor i och utanför huset som överallt annorstädes.

När George och Jim Cox uttröttade efter en tjugo timmars ritt stego av vid posadans huvudingång, rynkade den förre på näsan och såg missnöjd ut. Den senare tycktes däremot ej märka något, åtminstone visade han ej på minsta sätt, att orenligheten och unskiukten besvärade honom.

— Middag.. för fyra! — kommenderade Jim Cox och stack in huvudet genom dörren.

En ung man, som antagligen förenade matsalskyparens och stalldrängens befattningar i sin person, reste sig sömnigt och kom fram till dörren för att taga gästerna i skärskådande.

— Hästarna först, sedan husbönderna — sade Jim Cox. — Är det stallet det där?

Kyparen lät se en matt och olustig nick, som slutade i en verklig jättegäspning.

— Laga att vi få fram någonting för vår räkning, Harrison — uppmanade Jim Cox på engelska — jag skall sköta hästarna under tiden. Här tvestaller det inte, som om man väntat oss, och det får väl anses vara ett gott tecken. — Han ledde de båda springarna rumt huset till stallbyggnaden bakom detsamma, medan George följde den sömnige kyparen in i ett större rum, vars inredning antydde det planlöst igångsatta och snart övergivna försöket att härma matsalen i ett tredje klassens hotell.

George tog plats vid ett bord och beställde [illegible] ej se [illegible] i stil [illegible] nen [illegible] rler [illegible]

— Hallå, ni där! — ropade George Kyparen öppnade ena ögat till hälften och såg sig förvånad omkring.

— Hörde ni inte, att vi beställde middag.. för fyra?

Karlen lutade sig mot väggen och förjade snarka.

George knöt händerna men lugnade sig strax igen. Han tänkte på sin följeslagares flera gånger upprepade varning: undvik gräl och bråk till varje pris. Och om ni vädrar sådant börja. Sedan kan ni klämma till. — George lutade sig i sin ordning mot väggen, där han satt, och bestämde sig för att låta den upeflaningsville Jim Cox skötas beslyret med utkörgen.

(Forts.)

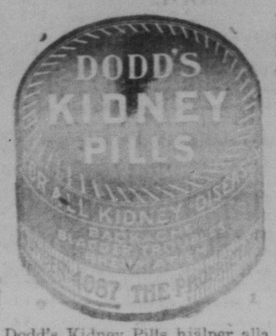

Dodd's Kidney Pills hjälper alla slags njurajukdomar, såsom reumatism, Bright's sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post efter mottagandet av likviden. The Dodd's Medicine Co., Ltd., Toronto, Ont.

Från idrottsvärlden.

Amerikanska idrottsförbundet har sitt årsmöte, varvid Hubbards 798 i [illegible] ngdhopp, nätt i Chicinna den 18 september i år, underkändes som [illegible] edningen var att gropen [illegible] lever [illegible] ungsplatsen [illegible] Man är [illegible] oga med resultaten i Amerika.

Protest avfattades mot [illegible] att tillåta fotbollspelarna i olympiska tävlingarna att emottaga ersättning för förlorad arbetsförtjänst. Ingen amerikansk deltagare — det gäller samtliga grenar — kommer att få någon sådan sättning.

Murray Hulbert blev för fjärde gången amerikanska förbundets ordförande. I stället för Rubien valdes D. J. Cerris till sekreterare.

Olympisk överträning för allmän idrott blev åter Lawson Robertson, medan Schrach blev simmarnas tränare.

* * *

Den svenska idrotteriksdagen förflöt utan störande intermezzon. De svenska ledarna ha gått fram i stil med den svenska idrotten och man kan nu glädja sig åt att s a k e n ställdes i främsta rummet vid debatterna, reriken och viktighetspettrandet förs. andra.

Intrigerandet börjar alltmera tillhöra en förfluten period. Man går nu kalt, öppet, sakligt och vaket på sina uppgifter.

Naturligtvis framställdes anmärkningar, främst i cyklisternas krets. Den avgående styrelsen får finna sig att Velodromveckan 1926 blir efterevideras. Där finns plats för klander.

Gymnasterna fingo draga sig tillbaka bakom sina förskansningar. De fa ytterligare två respitår för sina "prosioriskt anslutna föreningar."

En del nya namn invaldes i förbunden, i allmänhet synnerligen arbetsdugliga och uppburna.

Den svenska idrotten står stark äxer sig allt kraftigare.

* * *

Ett slbdet i Stockholm har sänt ut en intressant uppställning [illegible] de europeiska ländernas inbördes ställning inom de olika grenarna av allmän idrott. Poängberäkningen är följande:

1) Tyskland	259,125
2) Finland	178,625
3) Sverige	159,875
4) England	79,25
5) Frankrike	71,2
6) Norge	55,12
7) Ungern	50,25
8) Holland	21,25
9) Italien	21,00
10) Danmark	20,50
11) Grekland 10,50, 12) Irland 5, 13) Rumänien 1,25, 14) Schweiz 1, 15) Tjeckoslovakiet 1.	

Fullgör man beräkningen efter de olika ländernas placeringar kommer emellertid platsnummerna att bestämmas annorlunda.

Sprinterlopp.

Tyskland: 1. Sverige: 6,5, Finland: 6,5, England: 2, Frankrike: 3, Norge 4, Ungern: 5.

Medel och långdistans:

Tyskland: 2, Sverige: 3, Finland: 1 England: 5, Frankrike: 4, Norge: 6, Ungern: 7.

Häcklopp:

Tyskland: 3, Sverige: 2, Finland: 5, England: 1, Frankrike: 4, Norge: 6,5 Ungern: 6,5.

Hopp:

Tyskland: 2, Sverige: 1, Finland: 3, England: 7, Frankrike: 6, Norge: 4 Ungern: 5.

Kast:

Tyskland: 3, Sverige: 2, Finland: 1 England: 7, Frankrike: 5, Norge: 6 Ungern: 4.

Slutresultatet blir alltså:

1. Tyskland	11
2. Sverige	14,5
3. Finland	16,5
4—5 England-Frankrike	22
6. Norge	26,5
7. Ungern	27,5

I 4 grenar låg Sverige bäst och följande svenskar vunno första prisen:

5,000 meter, Eklöf, tid 14,45,3; 10 000 meter, Stenfelt, tid 31,38,2; Häcklöpning 110 meter, Petterson, tid 14,7 Slägggkastning, Sköld, meter 53,85.

Fem andra pris ha erövrats av svenskar, nämligen:

Häcklöpning, 400 meter, Petterson tid 54,3; längdhopp, Hallberg, meter 7,47, kulstötning, Janson, meter 13,08; spjutkastning, Lindström, m:r 63,65; slägggkastning, Lind, meter, 52,02.

* * *

I Idrottsliv, (flott julnummer från I. B.) hitta vi följande rimkrönika av "Lish" över 1927 års idrottsevenemang, vilken vi tillåta oss "klippa":

I U. S. A. fick yankees av gossar från Sweden
samt Thyge från Danmark i vintras förliden
bevis, som var slående, att det än i den
besnöade Nord finnes kraft nu för tiden.

* * *

Från Canada kom det ett lag för att lära
os hockey och vinna sej lagrar och ära.
vara fick öva på puckplock och svåra:
ishockey n saknas Rydell liksom Fära.

* * *

Och [illegible] i år [illegible] Lule,
[illegible] julä.
[illegible] storrännargubbar Thule
näst på at knipa't ha gett sej den phule.

* * *

Vi [illegible] sinderade skolor i Usa
[illegible] hans fram
[illegible] gusa',
[illegible] på sin motorhoj
han.

* * *

[illegible] bet Göta till gurkorna så
[illegible] beto i gräset — och da
"Gubbe" förnöjd och det kan
förstå.

[illegible] i vinter da — hur [illegible]

[illegible]

[illegible] det till [illegible]

[illegible] öppning, [illegible] bad i [illegible]

[illegible] fått sej en rodliget
[illegible] vis en månad i sängen.

* * *

Därjämte det sparkades åtskillig boll, och som [illegible] i sportens sällt.
Men Djurgår'n i Allsvenskan [illegible] sej en roll
me'ns Kungsholmen åkte [illegible] hall.

* * *

Vår Dagbladsstafetten på sommaren gick
(det sa's: sista gången i likadant skick),
så Göta den stilla påminnelsen fick
att stjärna hon var men ej Star Olympique.

* * *

Vid E. M. i boxning i Tysklands Berlin
var svenskarnas insats väl tämligen fin,
fast domarna sågo ej någonting i'n
men lyssnade mera på tyskarnas skrin.

* * *

I simningslandskampen fick Tyskland brillera
trots Arne och Harling och Eva med flera.
Med tyskorna kunde vi ej konkurrera
fast nog kunde dom havi "Det" lite mera.

* * *

Av engelska champions vi fick flera stycken
tack vare den Lindbladska spänsten och knycken
hos Adolfsson jämte den ohrnstarka rycken
och stycken hos Sköld, som är särdeles mycken.

* * *

Från Oslo till Stockholm det kappats pr hoj,
och först blev en Jonsson, en Enskede-boy.
Men H. H. i Byen sen gasta' om skoj:
vi voro så rysliga så ojojoj!

* * *

Se'n trampade Malaren runt Herr Bolin
på verklig rekordtid sin velomaskin,
och [illegible] brett var [illegible] vinn.

[illegible] Thorénius längdragna min.

* * *

På flygmaskin från Morrika for Lindbergh till Paris
och blev för detta ärad och berömd på alla vis.
Men sedan blev det snack om vad hans pappa var kis—
en am'rikan, om skåning — man visste ej precis.

* * *

I Bologna fick Arne sin tuggapparat
till dels demolerad och sparkad i spat.
Men Arne höll gadden och gjorde en dat,
så folket fick ögon så stora som fat.

* * *

[illegible] vinkingatrupp ifrån landet i väster
kom nit sassom sardeles vanliga gäster.
Men icke förty fick dom mindre av fester
än stryk här och var — högst konstiga gester.

* * *

Finamatchen var för de våra rätt ljus i
början, det gick så man nästan blev rusi'.
Sen gjorde finnarnes sisu sin sus i saken, så hoskott det höll på ta hus i.

* * *

I tennis ha förr européerna mäst
se cupen till U. S. A. fly — nu den crossed
Atlanten, ty nu blåser helomvänd blåst
med fläkt från Borotra, Brugnon och Lacoste.

* * *

[illegible] P. med Bud skulle slita en tyist —
[illegible] årsgammal berättelse gällde den vissi —
[illegible] Gösta — [illegible] — rakn
[illegible]
[illegible] det var icke Hagrra [illegible] i den låten.
För honom är fotboll den verkliga sporten
fast det går just inte nä'n tusenlapp Arne.

* * *

I [illegible] "sportmanden" sedan [illegible]
Pera skulle lätt slagit Harry i kras,
men Harry med Otto blott vässade tas.
Ifrån [illegible] det skrattas och säges blott: (s) Chas!

* * *

Orientering är hästsportens kulmen
och nyttjas med nöje av magra och hullmän.
Den ger kanske inte så mycket av gull men
bland både repor och blågula svullmen.

Un'erlättar bakningen.
Numera är dagen då Ni skall baka en glädje. Med [illegible] det en enkel sak att baka kakor och pastejer.

Robin Hood FLOUR

Garanti om PENGERNE TILBAKE i hver sæk.

SKI-SLIX

Ski-Slix fyller ett länge känt behov för skidåkare, ett mellanting mellan skidvax och skidvalla, men överträffande dem båda. Har i kallt väder en glasartad yta och blir i våt snö slipprig som såpa. Otroligt varaktig och lätt att använda. Även bra för "toboggans".

Sändes fraktfritt när $1.00 insändes till.

Box 311 Kenora, Ont., Canada.

Ski-Slix Laboratory

Rabatt till återförsäljare.

UNGKARL

35 år, som tröttnat på ensamheten önskar i äktenskapligt syfte genom brevväxling stifta bekantskap med en flicka eller änka mellan 20—40 år. Svar emottages tacksamt under märket "35 years," Yahk. P. O. British Columbia.

FORTJANA PENGAR PÅ BYGGNADER. Tillskriv oss och uppgiv denna tidnings namn och Ni erhåller vår värdefulla pamphlet "Ka kontrakter och hur man skriver" samt tyda "blue prints". Kostar ingenting. Lär Eder hur Ni skall kunna få gott betalda arbeten. Snabb meted. Skriv i dag. Adress DEPT. 2118. CHICAGO TECH. 118 118 East 26th. St., Chicago, Ill.

HÅLLA JÄNTOR!

Två unga gossar önska stifta bekantskap genom brevväxling.

H. M. & H. U.

Granada Mine, Rouyn, Que.